

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

DŽOSIJA SILVERĒ

*Viena diena
decembrī*

DIVI CILVĒKI. DESMIT IESPĒJAS.
VIENS NEAIZMIRSTAMS MĪLASSTĀSTS

DŽOSIJA
SILVERE

*Viena diena
decembrī*

JOSIE
SILVER

*One Day in
December*

DŽOSIJA
SILVERĒ

*Viena diena
decembrī*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-3
Si 521

Copyright © Josie Silver, 2018
The author has asserted her moral rights
All rights reserved
Original English language edition first published by
Penguin Books Ltd, London

Džosijas Silveres romāna "Viena diena decembrī"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-952-6

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

AR MĪLESTĪBU –
DŽEIMSAM, ĒDAM UN ALEKSAM

2008. gads

21. decembris

Lorija

Ir patiešām apbrīnojami tas, kā visi, kuri ziemā izmanto publisko transportu, nenogāžas zemē un neizlaiž garu no slimību izraisītāju pārbagātības apkārt. Pēdējās desmit minūtēs es esmu dāsni apklepota un apšķaudīta, un, ja sieviete, kura stāv man priekšā, vēl reizi pakrātīs blaugznas manā virzienā, es uzliešu viņai savas remdenās kafijas paliekas, jo dzert es to vairs tāpat nevaru, tāpēc ka tajā peld viņas galvas ādas drupatas.

Es jūtos tik nogurusi, ka varētu aizmigt turpat uz vietas, šūpīgā un līdz pēdējai iespējai piebāztā autobusa augšējā stāvā.

Paldies Dievam, es esmu pabeigusi savu Ziemassvētku maiņu. Nedomāju, ka manas smadzenes vai miesa spētu pārciest kaut vai tikai vēl vienu maiņu tajā viesnīcā pie briesmīgā administratores galda. Apmeklētāju pusē viss ir izdekorēts ar vītnēm, vijām un skaistām gaismiņām, bet atliek vien ieiet aiz aizkariem un jūs ieraugāt bezdvēselisku elles caurumu.

Būtībā es esmu aizmigusi, pat nomodā esot. Es izklaidīgi prātoju par to, ka īstā ziemas miegā pavadīšu laiku līdz nā-

kamajam gadam, kad rīt būšu nokļuvusi savu vecāku nostalgiski pazīstamajā mājā. Aizbraukšana no Londonas un atgriešanās miegainajā Midlendsas ciematā liekas gandrīz kā maiga pārceļšanās citā laikā un citā dzīvē, gulēšana savā bērības guļamistabā, lai arī ne visas šīs bērības atmiņas ir laimīgas.

Pat visciešākajām saitēm vienotajās ģimenēs mēdz būt savas traģēdijas, un būtu tikai godīgi pateikt, ka mūsējā nāca agri un iecirta dziļu rētu. Taču es nekavēšos pie tā, jo Ziemassvētkiem vajadzētu būt cerību un mīlestības laikam, taču šobrīd tajā vispievilcīgākā šķiet tieši gulēšana. Tā būs gulēšana, ko šad tad pārtrauks ēšanas sacensības ar manu brāli Derilu un viņa draudzeni Annu, kā arī bezgaumīgu Ziemassvētku filmu plašais klāsts. Kā gan kādam varētu apņemt filmas, kurās viens nelaiimes māks puisis stāv spelgonī, pacēlis plakātu, un sava labākā drauga sievai vēsta – mana izmocītā sirds vienmēr mīlēs tikai tevi vienīgo.

Un tomēr... vai tas ir romantiski? Es gan īsti par to neesmu pārliecināta. Nu, itin kā laikam jau ir, taču kaut kādā pārāk salkani sentimentālā veidā, turklāt parāda draņķīgāko draugu uz visas šīs planētas.

Es vairs nesatraucos par baciņiem, kas mani šeit apdraud, jo esmu saelpojusies tos tik lielā apjomā, ka tie mani nogāzīs no kājām, ja vien tāds būs šo sīko neliešu nodoms. Es piekļauju pieri pie aprasojušajā loga un noraugos uz Kemdenhaistrītu, kas slīd garām, mirguļodama Ziemassvētku ugunīnās, uz spoži izgaismotajiem pārpildīto veikalu logiem – tiek pārdots viss, sākot no ādas jakām un beidzot ar bezgaumīgiem Londonas suvenīriem. Vēl ir tikai četri pēcpusdienā, bet Londonā jau ienākusi krēsla, taču vispār man šķiet, ka šajā dienā īsti gaišs tā arī nemaz nebija kļuvis.

Mans atspulgs loga stiklā vēsta, ka droši vien vajadzētu

noņemt vizuļojošo galvas rotu, kas kā oreols slejas pāri matiem. Tā govs – mana menedžere – bija likusi man to augu dienu nēsāt, un šobrīd es izskatos pēc tādas, kas vēlas pretendēt uz erceņģeļa Gabriela lomu pirmskolas bērnu izrādē par Kristus dzimšanu. Tomēr es saprotu, ka nav vērts nopulēties. Un nevienam citam šajā autobusā tas absolūti nerūp; ne jau tam mitrajā, biezejā jakā ģērbtajam vīram, kurš aizņēmis krietni vairāk par savu sēdekļa pusi un aizsnaudies klana galvu pār vakardienas laikrakstu, tieši tāpat arī skolas bērniem, kas, aizmugurējos sēdekļos satupuši, saklīdzas cits ar citu. Un nekādā ziņā jau tai blaugznu apsēstajai sievietei, kas stāv man priekšā, zibinot savus auskarus sniegpārslīņu formā. Man nepaslīd garām nepamanīts tas, cik ironiska ir bijusi viņas auskaru izvēle. Ja es būtu nedaudz lielāka maita, tad uzsistu viņai pa plecu un ieteiktu pievērst uzmanību tai ādas drupatiņu sniega vētrai, ko viņa rada ik reizi, papurinot galvu.

Bet es neesmu tāda maita; vai varbūt esmu tikai savā prātā. Vai tad tā nav arī visiem pārējiem?

“Jēziņ, cik pieturvietās šis autobuss vēl grasās apstāties?” Es joprojām vēl esmu vismaz pāris jūdžu attālumā no sava dzīvokļa, taču autobuss jau tagad ir piebāzts vairāk nekā loppu vagonis tirgus dienā.

“Nu taču,” es domāju. “Kusties. Aizved mani uz mājām.” Tiesa, mājas būs visai nomācoša vieta, jo mana dzīvokļa biedrene Sāra ir aizbraukusi pie saviem vecākiem. “Vēl tikai viena diena, un arī manis tur vairs nebūs,” es atgādinu pati sev.

Autobuss noraustās un apstājas ielas galā, es vēroju, kā krietni zem manis ļaudis grūstās un straumē cenšas izkļūt ārā, bet vienlaikus citi sparīgi mēģina iespraukties iekšā. Gandrīz rodas iespaids, ka tā ir viena no tām sacensībām, kad tiek mēģināts pierādīt, cik daudzi cilvēki satilps kādā

pavisam mazā platībā. Autobusa pieturā kāds puisis sēž uz soliņa. Šis noteikti nav viņa autobuss, jo puisis cītīgi lasa grāmatu cietos vākos. Es viņu pamanu, jo izskatās, ka turpat acu priekšā notiekošā stumdišanās un grūstišanās viņam ir absolūti vienaldzīga. Gluži kā vienā no tiem īpašajiem specifektiem, ko izmanto kinofilmās, – kāds paliek nesatricināmi mierīgs, bet pasaule ap viņu griežas kā kaleidoskopā un attēls pamazām zaudē asumu.

Es nevaru saskatīt puīša seju, vien smilšu blondo matu daļu galvas augšpusē, un iztēlojos, ka tie nogriežot ir atstāti mazliet garāki un augot sākušī mest vilni. Viņam mugurā ir tumši zils jūrnieku stila pusemēteli un ap kaklu šalle, kuru, kā liekas, viņam kāds uzadījis. Šalle izskatās kičīga un mazliet neiederīga, salīdzinot ar tumšajiem, ļoti šaurajiem džinsiem un zābakiem. Viņš ir absolūti koncentrējies un pievērsies tikai grāmatai.

Es piemiedzu acis un mēģinu pieliekt galvu tā, lai redzētu, ko viņš lasa. Ar mēteļa piedurkni es notīru aizsvidušā loga daļu, vēlēdamās saskatīt labāk.

Nezinu, vai tā ir bijusi manas rokas kustība pār loga stiklu vai blaugznainās sievietes auskaru vizuālošana, bet kaut kas ir pievērsis viņa skatienu. Viņš paceļ galvu, dažas reizes pamirkšķina plakstus un raugās uz manu logu.

Uz mani.

Mēs cieši veramies viens uz otru, un es nespēju atrauties. Es jūtu, ka manas lūpas sakustas, itin kā es grasītos kaut ko sacīt. Tikai Dievam zināms, kas tas varētu būt. Piepeši nez no kurienes radusies, kā no zila gaisa nokritusi, mani pārpludina vēlēšanās tikt projām no šā autobusa. Mani ir pārņēmusi nepārvarama nepieciešamība izkāpt ārā, lai nokļūtu pie viņa. Tikai es tai nepaklausu. Es nepakustinu ne muskuļi, jo skaidri zinu, ka man nav ne mazākās iespējas tikt ga-

rām siltajā jakā tērptajam vīrietim un izstumties cauri pārpildītajam autobusam, pirms tas izkustēsies no pieturas. Tā nu es nieka sekundes daļā pieņemu lēmumu palikt uz vietas un mēģināt iedvest viņam, ka ir jāiekāpj autobusā. Manā skatienā deg kaislīga, izmisīga ilgošanās.

Jauneklis nav nekāda filmu zvaigzne, skaistulis vai klasiski nevainojami glīts, taču manu uzmanību piesaista viņa nevērīgā maniere un netēlotais izbrīns par to, ka esmu ieinteresējies par viņu. Īsti gan nespēju ieraudzīt viņa acu krāsu. Es laikam sacītu, ka zaļas. Bet varbūt tomēr zilas? Un vēl kaut kas. Varat man piedēvēt grēku vēlamo uzdot par esošo, bet es jūtos pārliecināta, ka līdzīgs zibens spēriens ir skāris arī viņu – itin kā neredzama šautra gluži neizskaidrojamā kārtā ir savienojusi mūs abus.

Pazīšana. Kails elektrisks šoks viņa apaļajās acīs. Viņš paskatās vērīgāk, kā īsti nespēdams noticēt, apmēram tā, kā varētu skatīties cilvēks, kurš gluži nejauši sastapis savu senāko un labāko draugu, kuru nebija redzējis jau gadiem ilgi, un tagad nekādi nevar noticēt, ka tā ir patiesība.

Tas ir skatiens, kurš saka: "Sveiks, tas taču esi tu?" Un: "Mans Dievs, tas nūdien esi tu?" Un: "Es pat nespēju noticēt... cik brīnišķīgi ir tevi sastapt!" Visu vienlaikus.

Puiša skatiens aizšaujas pie pamazām rūkošās rindas ar cilvēkiem, kas joprojām gaida iekāpšanu, tad atkal pie manis. Un es teju vai spēju saklausīt, kā viņa galvā joņo domas. Itin kā viņš prātotu par to, vai izturētos kā pilnīgi jūcis, ja iekāptu autobusā; ko sacītu, ja mūs nešķirtu stikls un ļaužu bari; vai būtu muļķīgi lēkt pa diviem pakāpieniem uzreiz, lai ātrāk nokļūtu pie manis.

"Nē," es cenšos sūtīt viņam savas domas. "Nē, tu nepavisam nejostos muļķīgi. Es to nepieļautu. Vienkārši iekāp šajā sasodītajā autobusā. Vai iekāpsi?" Viņš skatās tieši uz mani,

tad viņa lūpās ievilkas smaids, itin kā viņš nespētu to apvaldīt. Un es pasmaidu pretī, gandrīz apreibusi. Es tur neko nevaru padarīt.

“Lūdzu, iekāp autobusā.” Viņš piepeši pieņem lēmumu, aizcērt grāmatu un iemet mugursomā, kas nolikta viņam pie potitēm. Tagad viņš iet uz priekšu. Es aizturu elpu un piespiežu plaukstu pie stikla, steidzinot viņu, lai gan saklausu durvju aizvēršanās šķebinošo šņākšanu un rokas bremzes palaišanas skaņu.

“Nē! Nē! Ak Dievs, neuzdrošiniies tagad aizbraukt no šās pieturas! Ir taču Ziemassvētki!” Man gribas kliegt, jo autobuss jau iekļaujas satiksmes plūsmā un uzņem ātrumu, bet puisis aizelsies stāv uz ceļa un noraugās mūsu aizbraukšanā. Es redzu, kā sakāves apziņa izdzēš gaismu viņa skatienā. Tā kā ir Ziemassvētki un tā kā es tikko bezcerīgi esmu iemīlējusies svešniekā, ko ieraudzīju autobusa pieturā, es nosūtu viņam vientulīgu gaisa skūpstu un piekļāju pieri pie loga stikla, turpinādama vērties uz viņu, kamēr vien viņš vēl ir saredzams.

Un tad es kaut ko atskāršu. “Sasodīts. Kāpēc gan es neizplēsu lappusi no skumīgā vīra grāmatas, neuzrakstīju un neparādīju šim puisim kādu vēsti?”

To taču es būtu varējusi izdarīt. Es būtu varējusi uzrakstīt savu mobilā telefona numuru uz aizsvīdušā loga. Es varēju atraut vaļā sīko vēdlodziņu un kliedziņā pavēstīt viņam savu vārdu, adresi vai vēl kaut ko svarīgu. Tagad man padomā bija daudzas iespējas, ko es būtu varējusi un ko man būtu vajadzējis realizēt, tomēr īstajā brīdī neviena no tām man tā arī neienāca prātā, jo es gluži vienkārši nespēju novērst acis no viņa.

Neieinteresētiem skatītājiem tā noteikti bija “Oskara” vērtā sešdesmit sekundes gara mēmā filma.